

РЕШЕНИЕ

№ 6162

гр. София, 22.10.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 26.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4809** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

АССГ е сезиран от Ди Д. П. Е. с жалба срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220218001908-091-001/06.12.2018 г., частично изменен и потвърден с решение № 392/07.03.2019 г. на Директора на ДОДОП. Моли РА в частта, която не е отменена с Решението на Директора на ДОДОП, да бъде отменен. Претендира разноски. Представя списък.

Ответникът оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 30.03.2018 г. /л. 31/ е възложено извършването на ревизия на Ди Д. П. Е. за задължения за ДДС за периода 01.01.2018-28.02.2018 г. Цитираната ЗВР е изменена със Заповед за изменение на ЗВР от 03.07.2018 г. /л. 27/. ЗВР и ЗИЗВР са издадени и надлежно подписани с електронен подпис, съответно от М. Й. С. и от К. Г. М. – компетентни органи, видно от заповед от 07.06.2017 г. /л. 23/ и с оглед представената заповед за заместване от 27.03.2019 г. /л. 26/. ЗВР са надлежно връчени на ревизираното лице /л. 30 и л. 34/.

Извън срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден и надлежно подписан с електронни подписи Ревизионен доклад /РД/ (л. 35) от В. Л. и И. К., определени с горепосочените ЗВР. РД е връчен надлежно на жалбоподателя на 11.10.2018 г.

Възражение срещу РД от ревизираното лице не е подадено.

На 06.12.2018 г. е издаден ревизионен акт /РА/ (л. 59) от компетентните органи съгл. чл. 119, ал. 2 от ДОПК – К. М. и В. Л., подписан надлежно с електронни подписи, връчен редовно на ревизираното дружество на 06.12.2018 г. /л. 65/.

Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА /л. 66 и сл./.

Срещу РА е постъпила в срок жалба по административен ред от 20.12.2018 г. /л. 77/, във връзка с която е издадено Решение № 392/07.03.2019 г., с което РА е частично изменен и потвърден.

С определението за насрочване на делото от 29.05.2019 г. /л. 100/ на страните са дадени указания във връзка с доказателствената тежест.

В хода на съдебното производство е изслушана ССЕ /л. 110/.

С атакувания РА, изменен с решението на Директора на ДОДОП, на жалбоподателя са начислени допълнителни задължения в размер на 5167 лева ДДС във връзка с извършено от Ди Д. Профил Е. на Ди Д. П. Е. плащане на сумата от 44 002 лева на 16.02.2018 г. С част от сумата, а именно 13 000 лева, е покрито задължение по фактура 8 от 25.01.2018 г., а за останалата част от 31 002 лева ответникът е приел, че представлява авансово плащане по чл. 25, ал. 7 от ЗДДС ведно с дължимия данък съгл. чл. 53, ал. 2 от ППЗДДС.

С РА е прието, че не е налице реална доставка от Д. Т. Е., поради което на жалбоподателя не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по издадените от Д. Т. Е. фактури общо в размер на 10 636 лева.

За м. 01.2018 г. на жалбоподателя са определени задължения в размер на 8 885,67 лева ДДС за внасяне ведно с лихва от 582,02 лева във връзка с доставките от Д. Т. Е. /ДДС по фактурите е общо 9064 лева минус 178,33 лева деклариран ДДС за възстановяване от жалбоподателя/.

За м. 02.2018 г. с решението на Директора на ДОДОП са изменени задълженията на жалбоподателя като са определени такива в размер на 1572 лева – по доставките от Д. Т. Е. и 5167 лева – дължим ДДС във връзка с извършено към жалбоподателя авансово плащане от Ди Д. Профил Е.. Сумата за внасяне е определена като към горните две суми е добавен и декларираният от самия жалбоподател ДДС за внасяне в размер на 238,04 лева. Начислена е и лихва на основание чл. 175 от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Съобразно изложените по-горе мотиви, оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на 118, ал. 2 от ДОПК в кръга на определените му правомощия, видно от обсъдените по-горе заповеди, като същият е съставен в предвидената форма. В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Издаването на РД след срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е несъществено процесуално нарушение, което не е основание за отмяна на РА.

Относно начисления ДДС във връзка с авансовата вноска от Ди Д. Профил Е.:

Няма спор между страните, а това се установява и от справка в ТР, че жалбоподателят е регистриран на 19.10.2017 г. Едноличен собственик на капитала и управител е В. С.. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 09.01.2018 г.

Ди Д. Профил Е. е регистрирано още през 2013 г., като управител и едноличен собственик на капитала на същото е Д. С..

В РД е констатирано, че двете дружества не са свързани лица по см. на пар. 1, т. 3 от ДР на ДОПК, но е видно, че управителите им са в роднинска връзка. Счетоводството и на двете дружества се води на едно и също място, видно от ССЕ /л. 111/. Т.е. макар да не е налице юридическа свързаност по см. на цитираната разпоредба, безспорно е налице фактическа такава. В., наличието на почти пълна идентичност в наименованието на двете дружества също е индиция за това.

От Ди Д. П. Е. на Ди Д. Профил Е. са издадени фактури с предмет доставка и монтаж за система S. Line и доставка на алуминиеви профили, както следва: № 6 от 19.01.2018 г. с данъчна основа 38 335,00 лева и ДДС 7667 лева /общо 46 002,00 лева/ (л. 141 от приложението); фактура № 5 от 04.01.2018 г. с данъчна основа 15 833,33 лева и ДДС 3166,67 лева /общо 19 000 лева/ (л. 142 от прил.); кредитно известие № 4 от 10.01.2018 г. с предмет: облагане на сделката с ДДС поради регистрация по ЗДДС, с данъчна основа 19 000 лева и ДДС – 0,00 лева /л. 143 от прил./; кредитно известие 3 от 04.01.2018 г. на стойност: -15000 лева с предмет: неосъществена доставка и монтаж на система S. Line; фактура 2 от 01.12.2017 г. на обща стойност 15 000 лева с предмет – аванс за доставка /л. 145 от прил./; фактура 1/29.11.2017 г. на стойност 19 000 лева с предмет аванс за доставка и монтаж на стъклена система С. Л. /л. 146 от прил./.

Представени са доказателства: за връщане на сумата от 15 000 лева на 04.01.2018 г. по кредитно известие 3/04.01.2018 г. /л. 148 от прил./ от жалбоподателя на Ди Д. Профил Е.; за постъпило плащане на сумата от 22002 лева по фактура 4/10.01.2018 г. на 10.01.2018 г. /л. 149 от прил./ (посочването е погрешно, тъй като се касае за кредитно известие); за постъпило плащане на сумата от 24 000 лева по фактура 5/18.01.2018 на 18.01.2018 г. /л. 150 от прил./; за постъпило плащане на сумата от 44 002 лева по фактура 6/19.01.2018 г. /л. 164 от прил./, както и за заплащане от жалбоподателя към Ди Д. Профил Е. на сумата от 39 600 лева по фактура 266/29.01.2018 г. /л. 164 от прил./.

Представен е приемо-предавателен протокол от 31.01.2018 г. /л. 192 от прил./, по силата на който Ди Д. профил Е. предава на Ди джи профилс Е. стоки на стойност 33 000 лева.

Дата плащане	Размер на плащанет о в лева	Отбелязване в платежното	По кой документ и за каква стойност	Остатък задължение/ Надвнесена сума	Какво реално е покрито	Лист от делото
--------------	-----------------------------	--------------------------	-------------------------------------	-------------------------------------	------------------------	----------------

					от жалб.	
10.01.2018	22 002	Погрешно по фактура 4/10.01.18, тъй като такава няма.	Кредитно известие 4 от 10.01.18 за 19 000 с предмет – облагане на сделката с ДДС, което е вр. Фактура 1/29.11.2017 г. с предмет – аванс за доставка и монтаж - 19000.	Надвнесената сума е 41 002 лева, тъй като вместо да се върне сумата от 19 000лв от жалбоп. /получена като аванс на 29.11.2017 г., видно от РД-л.44/ такава е платена в по-голям размер от Ди Д. Профил Е.	22 002 по Фактура 6 от 19.01.18 общо за 46002 видно от РД и закл. на ССЕ	149 от прил. 143 от прил. 146 от прил.
18.01.2018	24 000	По фактура 5/18.01.2018 – погрешно посочено от 18.01. вм. от 04.01	Фактура 5/04.01.2018 с предмет – доставка и монтаж на С. лайн – 19 000 лв	Заплатена е сума с 5000 лева повече от дължимата	24 000 по Ф. 6 от 19.01. 2018 общо за 46000	150 от прил 142 от прил
16.02.2018	44 002	По фактура 6/19.01.2018	Фактура 6/19.01.2018 с предмет – доставка и монтаж на скай лайн и профили – 46 002 лева	Заплатената сума е с 2000 лева по-малко от дължимата	13 000 по Фактура 8/25.01 общо за 22800	164 от прил 141 от прил
21.02.2018	9800	По фактури 5/04.01;6/19.1; 8/25.01; кр.изв. 03/04.01; 4/10.01	Фактура 8/25.01.2018 за 22 800 лева, видно от отбелязване от Ди Д. Профил-л. 291 от прил	Заплатена е сума с 13 000 лева по-малка от дължимата по ф. 8 за 22 800 лева	9800 по Фактура 8 от 25.01 общо за 22 800	165 от прил

Видно е, че във всяко платежно нареждане наредителят Ди Д. Профил Е. е уточнил

кое задължение заплаща /макар и с технически грешки в някои от платежните нареждания/. Това се потвърждава и от справка, изготвена от Ди Д. Профил Е. /л. 291 от приложението/. Отбелязването в платежните нареждания е в съответствие с разпоредбата на чл. 76, ал. 1, изр. 1 от Закона за задълженията и договорите. Жалбоподателят, в своето счетоводство, видно от заключението на ССЕ и РД, за всяко получено плащане е отразил погасяване на други задължения, част от които не са били възникнали към датата на получаване на паричния превод. Така например с получената на 10.01.18 г. сума от 22 002 лева жалбоподателят е отразил, че се погасява задължение по фактура 6, която обаче, е издадена на 19.01.2018 г. Същото е сторено и с получената на 18.01.2018 г. сума, с която жалбоподателят е погасил бъдещите задължения по фактурата от 19.01.2018 г.

От всички получени плащания, видно и от РД, и от заключението на ССЕ, както и от таблицата на Ди Д. Профил Е. /л. 291 от приложението/ действително е останала надвнесена сума от 31 002 лева.

Видно и от заключението на вещото лице е, че след 21.02.2018 г. по сметката на дружеството остава предплатен остатък в размер на 31 002 лева, в какъвто смисъл са и констатациите в РА. Експертът посочва, че с част от тази сума, а именно с 4300 лева с ДДС, е покрито задължение по фактура 18/27.05.2018 г., издадена от Ди Д. П. Е. на Ди Д. Профил Е. с предмет „алуминиеви профили“. Останалата част от сумата, а именно 26 701,20 лева и към 31.07.2019 г. все още стои като кредитно салдо по сметка 411 Клиенти /л. 116/.

Съгласно чл. 25, ал. 7 от ЗДДС когато, преди да е възникнало данъчно събитие по ал. 2, 3 и 4, се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането (за размера на плащането), с изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка. В тези случаи се приема, че данъкът е включен в размера на извършеното плащане.

За сумата от 4300 лева безспорно се установява, че представлява авансово плащане, тъй като 4 месеца след получаването ѝ с нея е покрито задължение по фактура от 27.05.2018 г. За остатъка от сумата до 31002 лева няма основание да се приеме нещо различно. Първо, предвид завеждането ѝ в сметка 411 клиенти, което е доказателство за отношенията между двете дружество. Второ, предвид отношенията между двете дружества по другите фактури, които са свързани с доставка на стоки и услуги. Трето, предвид обстоятелството, че по принцип между две търговски дружества няма много фактически и правни възможности за размяна на парични средства – или ще е по силата на договор за доставка/услуга, в който случай използваните счетоводни сметки са именно от група 41, или би могло да се касае за договор за заем, в който случай обаче това се отразява в други сметки – 496, 721 и 621. Договор за заем по делото не е представен, а неустановяването на конкретен писмен договор за доставка /вкл. и по другите фактури/ не може да се вмени в тежест на ответника, който не би могъл да издири документ, несъществуващ в правния мир. От събраните доказателства е видно, че се касае за устни договорености между страните. Друг е въпросът, че като се проследи цялостното прехвърляне на средства между двете дружества Ди Д. П. Е. и Ди Д. Профил Е., за които се твърди, че не са свързани по см. на пар. 1, т. 3 от ДР на ДОПК, би могло да се направи извод и че се касае за действия, свързани с намаляване на счетоводната печалба. Това, обаче, не е предмет на настоящото дело. Парични средства по банковата сметка на едно дружество, прехвърлени му от друго дружество, не биха могли да стоят при последното без основание.

Както беше посочено, надвнесената сума е вследствие извършеното на 10.01.2018 г. плащане на 22 002 лева /л. 149 от прил./ по кредитно известие 4/10.01.18 г. за 19 000 лева /л. 143 от прил./, което пък от своя страна е издадено във връзка с фактура 1/29.11.2017 г. /л. 146 от прил./ с предмет – аванс за доставка и монтаж на стъклена система скай лайн и след регистриране на жалбоподателя по ЗДДС – на 09.01.2018 г. Това обстоятелство потвърждава изводите на органите по приходите, че се касае именно за авансови средства за доставка на конкретни стоки – система скай лайн, а не за някакви други, прехвърлени без основание и по случайност средства, които продължават да се държат от жалбоподателя без основание.

С оглед на изложеното РА, изменен с решението на Директора на ДОДОП, с което е намален размерът на ДДС като е прието, че на основание чл. 53, ал. 2 от ППЗДДС същият се включва в сумата от 31 002 лева, се явява законосъобразен.

Във връзка с доставките от Д. Т. 95 Е.:

Д. Т. 95 Е. е регистрирано по ЗДДС, считано от 17.11.2017 г. На същото е извършена насрещна проверка. С придружително писмо от 24.04.2018 г. /л. 65 от приложение 1/ управителят декларира, че е получил сумите по издадените на Ди Д. профилс Е. фактури в брой като представя същите /л. 67 и сл. от приложението/. Фактурите са с предмет „монтажни услуги на основание договор и протокол“. Издадени са в периода 16.01.2018 г.-31.01.2018 г.

Приложени са договори за монтажни услуги /л. 73 и сл. от приложението/ с дати на сключване между м.11.2017 и м. 01.2018 г., както и протоколи от м. 01.2018 г. /л. 194 и сл. от приложението – в подписани варианти/. Договорите са идентични по съдържание, с предмет „монтажни услуги на гипсокартон, окачен таван и фасада, парапети, на обекти, посочени от възложителя“. Протоколите също са идентични, различават се единствено в количеството описани монтажни работи. Никъде в договорите или в приемо-предавателните работи не са посочени обектите, на които се твърди да са извършени доставките. Към фактурите са представени и касови бележки. Договорите и протоколите са идентични по съдържание и предмет, вкл. и по външно оформление, с договори, сключени между Ди Д. П. Е. и Л. Т. Е. /л. 176 и сл. от прил./. По тези доставки, видно от РА, не са начислени задължения и същите не са предмет на оспорване.

Д. Т. 95 Е. не е открито на адреса си /л. 107 от приложението/. В декларация на жалбоподателя /л. 136 от приложението/ същият посочва, че се е свързал с доставчика на база на препоръки от колеги.

Налице са доказателства, че Ди Д. П. Е. е изпълнител по договори с възложители Г. АД от 30.01.2018 г. /л. 178 от прил./ и М. Г. Б. Е. от 25.01.2018 г. /л. 187 от прил./.

Съдът намира изводите на органите по приходите за липса на реална доставка между страните за законосъобразни.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС за признаване правото на приспадане на данъчен кредит следва да са получени стоки или услуги по облагаеми доставки. Наличието на доставка е първото условие за признаването на данъчен кредит. Понятието е легално дефинирано в чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС. Доставка е налице, когато има прехвърляне на собственост или други вещни права върху стока или извършване на услуга. Механизмът на данъка върху добавената стойност предполага наличие на реална доставка, като

условие за възникване на правото на данъчен кредит, а не само документалното оформяне на стопанските операции. Съгласно чл. 25 ЗДДС доставката, извършена от задълженото лице, се окачествява като данъчно събитие. На датата на възникването му се поражда задължение за доставчика да начисли и корелативно свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък, без да е налице фактически извършена стопанска операция, няма основание за данъчен кредит, предвид разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 ЗДДС.

Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка - чл. 6, ал. 1, чл. 25, ал. 2 и 6, чл. 68, т. 1 и 69, ал. 2 ЗДДС, съответно чл. 62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС - в т. 31 от решение от 06.12.2012 г. по дело C-285/11, в която се сочи, че за да се установи, че на основание доставки на стоки е налице правото на приспадане на данъчен кредит за съответното данъчнозадължено лице, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от лицето за извършване на облагаеми сделки. Съдът е задължен в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, за да определи дали съответното дружество може да упражни право на приспадане на основание на споменатите доставки. Ако в резултат на тази преценка се установи, че разглежданите доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на облагаемите сделки на съответното данъчно задължено лице, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано (т. 32, 33). Изискването за наличие на реална доставка не е допълнително въведена формалност, а е предпоставка за възникване на данъчно събитие като предпоставка за дължимост на ДДС и съответно на право на приспадане на ДДС.

В тежест на ревизираното лице е да докаже наличието на предпоставките за приспадане на правото на данъчен кредит. Това обстоятелство в настоящия спор не е доказано при условията на пълно и главно доказване. В случая, макар да са приложени договори и приемо-предавателни протокол, от съдържанието на същите не може да се направи извод как са определени единичните цени на извършените СМР. Няма приложени количествено-стойностни сметки, няма спецификация. Липсват доказателства по какъв начин е извършено възлагането на работата и приемането на резултата, липсват заявки, кореспонденция и изобщо всякакви документи, установяващи реални отношения между двете дружества. Няма доказателства на кои обекти на жалбоподателя са извършени СМР, въпреки че съгл. чл. 1 от договорите възложителят би следвало изрично да посочи обектите, на които да се извършат СМР. Представените приемо-предавателни протоколи не съдържат индивидуализация на свършената работа, поради което и не са доказателство в посочения смисъл.

Няма безспорни доказателства за последваща доставка, видно от закл. на

вещото лице, а това е видно и от доказателствата по делото – последният приемо-предавателен протокол, подписан между жалбоподателя и соченото за доставчик Д. Т. 95 Е. е от 31.01.2018 г. Същевременно договорът, по който жалбоподателят от своя страна е бил изпълнител на аналогични дейности /монтажни услуги/, сключен с Г. Е. е от 30.01.2018 г., а приемо-предавателните протоколи са съответно от 09.03.2018 г. и 08.08.2018 г., респ. договорът с М. Г. Б. Е. е от 25.01.2018 г. при това за доставка и монтаж на парапети, а приемо-предавателният протокол е от 05.02.2018 г., като цялата поръчка е за много по-малка сума от заплатената към Д. Т. Е.. Допълнително вещото лице посочва, че постъпилите от Г. Е. и М. Г. Б. Е. суми към Ди Д. П. Е. са заведени в счетоводството на жалбоподателя като авансови плащания, а не като приходи /л. 115/.

По-нататък, няма данни доставчикът да е разполагал с ресурс, за да изпълни доставката. Видно от РД в Д. Т. Е. има назначени 8 лица на трудов договор, но всичките са на длъжности, несвързани с предмета на доставка по договора с Ди Д. П. Е.. В тежест на добросъвестния търговец е да се увери, че доставчикът му разполага с кадрови и технически ресурс за изпълнение на възложените СМР. Цитираното обстоятелство в съвкупност с горните констатации води до извод за липса на реална доставка.

Няма данни и кой е закупил гипсокартона, окачените тавани и парапетите, които е следвало да се монтират от Д. Т. Е., кога, по какъв начин и на кой строителен обект същите са предадени на соченото за доставчик дружество. Това също е индиция в подкрепа на изложеното.

Соченото за доставчик дружество не е открито на адреса от органите на ТД на НАП, като същевременно по делото не се установява по какъв начин жалбоподателят е осъществил контакт с него, за да се приеме, че именно той /а не друго дружество например/ е извършил процесните СМР. Макар получателят по доставките да не може да отговаря за действията на доставчиците си относно тяхната обезпеченост, доколкото именно получателят претендира материалното право на приспадане на данъчен кредит, той следва да докаже всички положителни предпоставки по чл. 9, ал. 1, чл. 25, чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1 ЗДДС и те са свързани с установяване по категоричен начин реалното осъществяване на услугата. Негова е доказателствената тежест да установи факта на извършване на услугата и предаването на резултата от доставчика на получателя с всички допустими доказателствени средства /така Решение № 1833 от 18.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 5652/2014 и Решение № 2748 от 26.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 9747/2013 г., I о./ Т.е. получателят следва да положи грижата на добър търговец и да се увери, че доставчикът разполага с процесните стоки, респ. че може да извърши услугите, което в случая не е сторено.

Всички доказателства, преценени в тяхната съвкупност, водят до извод, че е налице фактуриране, зад което не стоят реални стопански операции между жалбоподателя и Д. Т. Е..

Обстоятелството, че според вещото лице доставките са надлежно осчетоводени и при двете страни не води до извод за реалност на доставката, а твърдяната от експерта документална обосновааност на доставките е свързана с правна преценка, поради което и съдът не кредитира този извод на

вещото лице по гореизложените съображения именно относно липсата на документи, които да установяват несъмнено извършената работа.

Позоваването на съдебна практика на СЕС в жалбата би било относимо при идентичност на фактическата обстановка в настоящия казус и делата пред СЕС, какъвто не е случаят. Въпреки това следва да се отбележи, че в своята практика СЕС е категоричен, че при всички случаи следва да се установи наличието на реално извършена доставка. В настоящия казус това не е установено. Принципно преценката на доказателства е в правомощие на националния съд, тъй като нито правото на ЕС, нито съдебната практика на СЕС въвеждат правила в тази област /Решение № 2748 от 26.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 9747/2013 г./.

По изложените съображения РА и в тази част е законосъобразен, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На жалбоподателя законосъобразно са начислени и лихви върху дължимите главници с оглед разпоредбата на чл. 175 ДОПК и предвид акцесорния им характер.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.

Ответникът претендира разноски, поради което и на основание чл. 161 от ДОПК вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адв. възнаграждения и материалния интерес по делото, жалбоподателят следва да му заплати сумата от 1023,34 лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град, 45-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ди Д. П. Е. срещу Ревизионен акт № Р-22220218001908-091-001/06.12.2018 г., частично изменен и потвърден с решение № 392/07.03.2019 г. на Директора на ДОДОП.

ОСЪЖДА Ди Д. П. Е., ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1023,34 лева.

Решението може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: